

“मीठे बच्चे- परमप्रिय बाबाको यथार्थ परिचय दिने युक्तिहरू निकाल्नु छ, सही तरिकाले बाबाको परिचय दियौ भने सर्वव्यापीको कुरा समाप्त हुन्छ।”

प्रश्न:- अविनाशी ज्ञान रत्न ग्रहण गर्ने बच्चाहरूको कर्तव्य के हो?

उत्तर:- ज्ञानको हरेक कुरामा राम्रो सँग विचार सागर मन्थन गरेर सबैलाई एक बाबाको सही पहिचान दिनु। पुण्य आत्मा कसले बनाउँछ र पापात्मा कसले बनायो- यो ज्ञान दिनु तिम्री बच्चाहरूको कर्तव्य हो। सबैलाई रावणको बयर लिनबाट बचाएर ज्ञान रत्न ग्रहण गर्न लगाउनु छ। सेवाका भिन्न भिन्न युक्तिहरू निकाल्नु छ। सेवामा व्यस्त रहनाले नै अपार खुशी रहन्छ।

गीत:- प्रीतम आन मिलो.....

ओम् शान्ति। बाबा परमपितालाई सदैव रचयिता भन्ने गरिन्छ। मनुष्यहरूले त भन्छन्- उहाँले पशु-पंक्षी आदि सारा रचना रचनुहुन्छ तर उनीहरूलाई सम्झाउनुपर्छ- सबैभन्दा पहिला मनुष्यहरूको कुरा त बुझ्नुहोस्। परमपिता जो रचयिता हुनुहुन्छ, उहाँले मनुष्य सृष्टि कसरी रचनुहुन्छ? मनुष्यले नै उहाँलाई बाबा भनेर बोलाउँछन् किनभने धेरै दुःखी छन्। सबैले उहाँ एकै रचयितालाई याद गर्छन्। त्यसैले पहिला शुरुमा मनुष्य सृष्टिका रचयिता को हुनुहुन्छ, यस बारेमा सम्झाउनुपर्छ। उहाँ रचयिता नै सबैका पिता ठहरियो। मुख्य कुरा त बाबाको परिचय दिनु छ। आत्मालाई न आफ्नो, न पिताको नै परिचय छ। यदि स्वयंको परिचय भएको भए त हामी कसका सन्तान हौं भन्ने पनि बुझ्ने थिए। हामी परमपिता परमात्माका सन्तान हौं। उहाँ बाबा रचयिता भएकाले अवश्य पनि पहिला त मनुष्य सृष्टि नै रचनुभयो, त्यो नयाँ दुनियाँ अथवा स्वर्ग हुनुपर्छ। बाबाले अवश्य नै स्वर्ग नै रचनुहुन्छ। पिताले दुःखको लागि रचना गर्नु, यस्तो हुन सक्दैन। हामी उहाँ बाबाका बच्चा बनेका छौं, जसले स्वर्ग रचनुहुन्छ भने हामी त्यस स्वर्गमा हुनुपर्छ वा परमधाममा? तर हामीलाई यहाँ पार्ट खेल्न आउनुपर्छ। यो हो विचार सागर मन्थन गर्ने युक्ति। जति समय मिल्छ यसरी विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ। साधु-सन्त आदि कसैले पनि वास्तवमा बाबालाई चिनेका छैनन्। रचयिताले अवश्य पनि स्वर्ग नै रचनुहुन्छ, फेरि त सबै आत्माहरू निर्वाणधाममा हुनुपर्छ। त्यो निर्वाणधाम हो हामी सबै आत्माहरूको घर, जहाँ बाबा पनि रहनुहुन्छ। तिम्री बच्चाहरूलाई बेहदका बाबा सँग बुद्धियोग जोड्नको लागि मेहनत पर्छ। योग नभएकै कारण मनुष्यहरूबाट पाप हुन्छ या धारणा हुन सक्दैन। बाबालाई याद गर्दैनन्। भगवान् त एक मात्र हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ अति प्यारो स्वर्गका रचयिता। त्यहाँ धेरै सुख हुन्छ। यहाँ दुःख भएकै कारण भगवान्लाई याद गर्छन्। पिताले सुखको लागि नै बच्चाहरूलाई जन्म दिन्छन्। सत्ययुग, त्रेतायुगलाई भनिन्छ नै सुखधाम। अहिले हो कलियुग। यसपछि फेरि सत्ययुग आउनु छ। त्यसैले अवश्य बाबालाई पनि आउनुपर्छ। यस्तो यस्तो विचार सागर मन्थन गरेर फेरि कसैलाई पनि सम्झाउन सक्छौ। यहाँ तिम्रीलाई बाबाद्वारा बाबाको परिचय मिलेको छ। मनुष्यहरूले उहाँ परमप्रिय बाबालाई चिनेका छैनन्। बाबालाई चिनेकै छैनन् भने आफूलाई उहाँको बच्चा पनि सम्झ्दैनन्। हामीले बाबालाई चिनेका छौं, त्यसैले उहाँलाई याद गर्छौं। उहाँ सर्व आत्माहरूको बेहदका पिता हुनुहुन्छ। उहाँ निराकारले यस साकार प्रजापिताद्वारा रचना रचनुहुन्छ। प्रजापिता ब्रह्मा पनि छन्, ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरू पनि छन्। निश्चय नै प्रजापिता ब्रह्माका पिता परमपिता नै हुनुहुन्छ, जसलाई रचयिता भनिन्छ। जो आउँछन् सबैभन्दा पहिला त बाबाको परिचय दिनु छ। जब बाबाको याद हुन्छ,

तब फेरि अरू बुझ्न सक्छन्। बाबालाई नचिनेसम्म त केही पनि बुझ्न सक्दैनन्। सम्झाउँदा पनि यसरी सम्झाउनु छ ताकि यिनीहरूको सम्झाउने तरिका त यथार्थ देखिन्छ भन्ने लागोस्। यसरी त अरू कसैले सम्झाउँदैनन्— बेहदका बाबा स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ। अवश्य नर्कको पनि रचयिता कोही हुनुपर्छ। पावन बनाउने एक बाबा हुनुहुन्छ भने पतित बनाउने पनि अवश्य कोही एक हुनुपर्छ। यो राम्रो सँग सम्झाउनुपर्छ। बाबा को हुनुहुन्छ जसलाई हामी याद गर्छौं? रावणलाई याद गरिंदैन। मनुष्यहरूले नत पावन बनाउने रामलाई जानेका छन्, नत पतित बनाउने रावणलाई नै जानेका छन्, बिल्कुलै अन्जान छन्। फाराम भराउँदा पनि पहिला बाबाको परिचय दिनु छ। तपाईंको आत्माको पिता को हुनुहुन्छ, यस्तो प्रश्न अरू कसैले पनि सोध्न सक्दैन। आत्मा त हर एक मनुष्यमा छ। जीव आत्मा, पाप आत्मा, पुण्य आत्मा भनिन्छ नि। पुण्य आत्मा त बाबाले नै बनाउनुहुन्छ, फेरि तिनलाई पाप आत्मा कसले बनाउँछ? यो कुरा अवश्य सम्झाउनुपर्छ। बाबा जो स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ, जसका हामी सबै बच्चाहरू हौं, उहाँलाई तपाईंले चिन्नु भएको छ? उहाँले त अवश्य पनि पावन दुनियाँ नै रचनुहुन्छ होला नि? अहिले दुनियाँ पतित बनेको छ, यसैले मनुष्यहरू गाउँछन्— पतित-पावन आउनुहोस्। यति धेरै पतित मनुष्यहरूलाई पावन कसले बनाओस्? सर्वव्यापी भएको भए त परमपिता परमात्मा आउनुहोस् भन्ने कुरा नै उठ्ने थिएन। सर्वव्यापी भए त फेरि उहाँलाई याद गर्नु पर्ने पनि आवश्यकता हुँदैनथ्यो। अहिले हामी तपाईंहरूलाई धेरै राम्रो सल्लाह दिंदै छौं। ब्रह्माको राय त प्रसिद्ध छ नि। हामी ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मण ब्राह्मणीहरू हौं। ब्रह्मालाई पनि राय दिनेवाला त अवश्य नै उच्च हुनुहुन्छ। ब्रह्मा पनि परमपिता परमात्मा शिवका बच्चा हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुभयो आत्माहरूको पिता, ब्रह्मा हुनुहुन्छ प्रजापिता। तिमी बच्चाहरूले सेवाको लागि यस प्रकार विचार सागर मन्थन गर्नु भन्ने धेरै खुशी रहन्छौ। कोही आए भने ज्ञान रत्न दिनु छ। बाबा आएर अविनाशी ज्ञान रत्न दिनुहुन्छ, जसबाट हामी विश्वको मालिक बन्दछौं। फेरि रावण आएर बयर लिन बाध्य गराउँछ। शिवका चित्र, देवताहरूको चित्र सबै पत्थरका नै हुन्। पत्थरलाई पुज्दा पुज्दा स्वयं पनि पत्थरबुद्धि बन्छन्। शिवको पनि पत्थरको चित्र छन्। अवश्य पनि कुनै समयमा शिवबाबा चैतन्यमा आएर पढाउनु भएको हुनुपर्छ। त्यस्तै प्रजापिता ब्रह्मा पनि थिए। ब्रह्माकुमारी सरस्वती पनि थिइन्। अहिले प्राकटिकलमा छन्। यिनलाई सबैको मनोकामना पूर्ण गर्ने देवीको रूपमा गायन छ। अविनाशी ज्ञान रत्न दान गर्ने विद्याकी देवी। उनीहरूले फेरि सरस्वतीलाई बेन्जो (बाद्य यन्त्र) दिएका छन्। यी सबै कुरा बुद्धिमा रहनुपर्छ। जसलाई भाषण गर्नु छ, उनले विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ। पहिले भाषण लेखेर शुद्ध बनाउनुपर्छ। ठूला-ठूला वक्ताहरू जो हुन्छन्, उनले धेरै ध्यान राखेर बोल्छन्। बिल्कुल एक्युरेट सुनाउँछन्। अलिकति पनि अल्मलियो भने इज्जत जान्छ। पहिलेबाट नै पूरा अभ्यास गर्छन्। यहाँ पनि बाबाको परिचय कसरी दिन सकौं भन्ने कुरा बुद्धिमा रहनुपर्छ। सेवा गर्नु छ। विकारी गुरुहरूको जन्जिरमा धेरै जना फँसेका छन्। उनीहरूले कसैको पनि सद्गति गर्न सक्दैनन्। पतित-पावन निराकार भगवान्लाई नै भनिन्छ। सर्वव्यापीको ज्ञानबाट त कसैको पनि सद्गति भएको छैन। पतित-पावन एक शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँलाई रुद्र पनि भनिन्छ। रुद्र यज्ञ पनि प्रसिद्ध छ। यति ठूलो यज्ञ अरू कसैले पनि रच्न सक्दैन। रुद्र ज्ञान यज्ञ कति वर्षसम्म चल्छ? ज्ञान सुनाइ नै रहनुहुन्छ। यज्ञ जब आयोजन गर्छन्, त्यसमा शास्त्र पनि राख्छन्। रामायण, भागवत आदिको कथा सुनाउँछन्, त्यसलाई नै रुद्र यज्ञ भन्दछन्। वास्तवमा रुद्र यज्ञ यो हो। यो यज्ञ त धेरै समय चल्छ। उनीहरूको त बढीमा एक महिना चल्छ। यो त हेर कति समयदेखि चलिरहेको छ। यसमा जति पनि पुराना चीजहरू छन्, ती सबै स्वाहा हुनु छ। यो सारा पुरानो दुनियाँ यसमा स्वाहा हुनु छ। कति विशाल यज्ञ छ, ख्याल त गर। जब सबैको शरीर

स्वाहा होस् तब सबै आत्माहरू वापस परमधाम जान सकून्। बाबा नआएसम्म पतितबाट पावन कसरी बन्ने, मायाको जन्जिरबाट कसले मुक्त गर्ने? कोही त हुनु पर्‍यो नि। यसैले स्वयं मालिक नै आउनुहुन्छ। यस्तो त होइन, उहाँ सर्वव्यापी बनेर ज्ञान दिनुहुन्छ, उहाँ त आउनुहुन्छ। हामी त उहाँका सन्तान नाति-नातिना हौं। वास्तवमा तपाईंहरू पनि हो। अहिले उहाँ बाबा आइसक्नु भएको छ, आफ्नो परिचय दिइरहनु भएको छ। स्वर्गको स्थापना भइरहेको छ। हामी हौं राजयोग ऋषि, ती हुन् हठयोग ऋषि। यस विषयमा सायद एउटा कथा पनि सुनाउँछन्— फलानो ऋषिको तौल धेरै हुन्छ या राजऋषिको तौल धेरै हुन्छ। ती सबै हुन् भक्तिमार्गका कुरा, यो हो ज्ञानमार्गको कुरा। भक्ति एवं ज्ञानको तराजुको बारेमा केही कथा बनेका छन्। एकातर्फ छ सबै भक्तिका शास्त्र, अर्कातर्फ छ एक ज्ञानको गीता। फेरि पनि वजन बढी एक गीताको नै हुन्छ। गीता हो राजऋषिहरूको, हठयोगीहरूको त धेरै शास्त्र छन्। एकातिर ती सबै राख, अर्कोतिर गीता राख। वास्तवमा त्यो गीता पनि कुनै हाम्रो त होइन। हाम्रो त केवल ज्ञानको कुरा छ। गीताका भगवान् आउनुहुन्छ नै सद्गति दिनको लागि। त्यसैले बच्चाहरूको बुद्धिमा यो सबै कुरा रहनुपर्छ। फेरि कसैले बुझ्ने नबुझ्ने उनको कुरा हो, हाम्रो कर्तव्य हरेकलाई सम्झाउनु हो। मृत्युको समय भएपछि सबैका आँखा खुल्नेछन्। यस ज्ञान यज्ञबाट नै विनाश ज्वाला निस्केको हो। अब तिमी पाण्डवहरूको पति हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा। पतितहरूलाई पावन बनाउनेवाला हुनुहुन्छ एक परमात्मा नकि कृष्ण। उनी त हुन् राजकुमार। उनलाई कसैले पनि गड फादर भनिँदैन। फादर त तब भन्न मिल्छ जब बच्चा पैदा गर्छन्। कृष्ण त स्वयं बच्चा छन् भने उनलाई कसरी फादर भन्न मिल्छ! नियमले भन्न मिल्दैन। कृष्णका साथमा फेरि जोडी पनि चाहियो। उनको बच्चा हुनुपर्‍यो तब त फादर भनिन्छ। यस्तो हुने भए त फेरि गृहस्थी हुने भए। यहाँ त निराकार बाबा सम्मुख बसेर ज्ञान दिनुहुन्छ। उहाँ कहिल्यै पनि गृहस्थमा आउनुहुन्न। सदा पवित्र हुनुहुन्छ। कृष्णले त माताको गर्भबाट जन्म लिन्छन् त्यसैले उनलाई कसरी पतित-पावन भन्न सकिन्छ? अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— परमपिता परमात्मालाई प्रजापिता ब्रह्माको तनमा नै आउनु छ। प्रजापिता त अवश्य यहाँ नै हुनुपर्‍यो नि, त्यसैले उहाँको नाम ब्रह्मा राखेर भन्नुहुन्छ— म यस साधारण तनमा प्रवेश गर्छु। यिनले ८४ जन्म भोगेर अहिले अन्तिम जन्ममा छन्, वानप्रस्थ अवस्थामा पूरा अनुभवी रथ छन्। अर्जुनको लागि भनिन्छ नि, उनले धेरै गुरु बनाएका थिए। शास्त्र आदि पढेका थिए, सम्झाउँदा पनि यसरी सम्झाउनुपर्छ। प्रजापिता ब्रह्माको नाम कहिल्यै सुन्नु भएको छ? ब्रह्मा हुनुहुन्छ भने अवश्य पहिला ब्राह्मण पनि हुनुपर्छ। वर्ण पनि मुख्य छ। चक्रमा पनि वर्ण देखाइएको छ। ब्राह्मण कुल सबैभन्दा सानो छ। उनीहरूले ज्ञान लिने समय पनि थोरै हुन्छ। कति थोरै ब्राह्मण छन्। फेरि त्यो भन्दा धेरै देवताहरू, त्यो भन्दा धेरै क्षत्रिय, त्यो भन्दा धेरै वैश्य, शूद्र। त्यसमा तिमी ब्राह्मण कति थोरै छौ। यी थोरै मध्ये पनि थोरैलाई मात्र सदैव खुशीको पारा चढिरहन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— खुशीको पारा चढ्छ अमृतबेला। दिनको समय र रातको समयमा वायुमण्डल धेरै गन्दा हुन्छ, त्यस समयमा याद मुश्किल रहन्छ। अमृतबेलाको समयको गायन गरिएको छ। त्यतिबेला सबै आत्माहरू थाकेर शरीरबाट अलग भएर सुतेका हुन्छन्। त्यो हो शुभ मुहूर्त। हुन त बाबाको याद हिंङ्दा-डुल्दा पनि दिलमा रहनुपर्छ। बाँकी हठपूर्वक एउटै स्थानमा बसेर याद गर्‍यो भने त स्थिरता रहँदैन। ऋषि-मुनि, भक्तहरू पनि अमृतबेला उठेर कीर्तन आदि गर्छन्, किनभने त्यस समयमा वायुमण्डल शुद्ध रहन्छ। त्यसैले जो आए पनि उनलाई सम्झाउनु छ— हामी पढिरहेका छौं। यसमा कुनै अन्धश्रद्धाको त कुरै छैन। निराकार बाबा टिचरका रूपमा हामीलाई सहज राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। मनुष्यहरू आश्चर्य खानेछन्— यिनीहरूलाई निराकारले कसरी पढाउँछन् होला!

भगवानुवाच पनि वास्तवमा छ भने त शरीरमा आएर राजयोग सिकाउनु भएको हुनुपर्छ। कुनै शरीरलाई भाडामा लिएको हुनुपर्छ। यसरी पहिला युक्तिले बाबाको परिचय दिनुपर्छ। सर्वव्यापी भनेपछि त वर्सा कसरी मिल्न सक्छ। जबसम्म भगवान्को महावाक्य कानमा पर्दैन, तबसम्म कसैले बुझ्न सक्दैन। भगवान् हुनुभयो निराकार, ब्रह्मा भए साकार प्रजापिता, तिमी हौ ब्रह्माकुमार कुमारीहरू। निराकार परमात्मा ब्रह्मा तनद्वारा पठाउनुहुन्छ। हाम्रो लक्ष्य उद्देश्य हो मनुष्यबाट देवता बन्नु। बाबाको परिचय दियो भने बाबाको याद रहन्छ। कसै कसैले लेख्छन्— भगवान् निराकार हुनुहुन्छ। उनलाई सम्झाउनुपर्छ। कसैले फेरि लेख्छन् हामीले चिनेकै छैनौ। ओहो! तपाईंले बाबालाई चिन्नु भएको छैन? परमपिता परमात्मा भनिन्छ भने अवश्य कोही त हुनुहुन्छ नि। तिमी बच्चाहरूलाई त थाहा छ— हामी परमपिता परमात्माबाट भविष्य जन्म-जन्मान्तरको लागि आजीविका प्राप्त गर्छौं। यसमा जसले विघ्न पुर्‍याउँछन्, उनमाथि कति पाप चढ्छ होला। त्यो पनि जानेर बुझेर विघ्न पुर्‍याउँछन्! बेसमझहरूको त कुनै दोष हुँदैन। त्यो त सारा दुनियाँ बेसमझ छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता, बापदादाको यादप्यार... यस एक-एक अक्षरको अर्थ तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ। पहिला पहिला माता-पिता अनि बापदादा। माता-पिता उनलाई नै भनिन्छ जसले स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ। फेरि यहाँ हुनुभयो बापदादा। फेरि भनिन्छ जगदम्बा, यो धेरै रहस्यमय कुरा छ, सबैभन्दा गुप्त पहेली यो हो, जसलाई मनुष्यले बुझे भने धेरै फाइदा हुने थियो। फेरि भनिन्छ— सिकीलधे, यो हो दोस्रो पहेली। फेरि भनिन्छ— ब्राह्मण कुलभूषण, स्वदर्शन चक्रधारी— यो पनि नयाँ पहेली हो। एक-एक कुरामा पहेली छ। अच्छा!

स्वदर्शन चक्रधारी नूरे रत्नहरूप्रति याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) अमृतबेलाको शुभ मुहूर्तमा बाबालाई धेरै प्यारले याद गरेर खुशीको पारा चढाउनु छ। हिँड्दा डुल्दा पनि यादको अभ्यास गर्नु छ।
- २) पाप कर्मबाट बच्नको लागि अथवा ज्ञानको राम्रो धारणाको लागि एक बाबा सँग बुद्धियोग जोड्ने मेहनत गर्नु छ।

वरदानः— सन्तुष्ट रहने र सबैलाई सन्तुष्ट गर्नेवाला शुभ-भावना शुभ-कामना सम्पन्न भव

ब्राह्मण अर्थात् सदा सन्तुष्ट रहने र सबैलाई सन्तुष्ट गर्नेवाला। त्यसैले जेसुकै भए पनि, जसले जति नै हल्लाउने कोसिस गरोस् तर सन्तुष्ट रहनु छ र सन्तुष्ट गर्नु छ— यो स्मृति रहेमा कहिल्यै रिस उठ्दैन। यदि कसैले बारम्बार गल्ती गर्छ भने उसलाई परिवर्तन गर्नको लागि नरिसाऊ। बरू दयावान् बनेर शुभ भावना, शुभ कामनाको दृष्टि राख्यौ भने ऊ सहजै परिवर्तन हुन्छ।

स्लोगनः— परमात्म प्यारको अनुभवी बन्यौ भने कुनै पनि रोकावटले रोक्न सक्दैन।

शब्दार्थः— पहेली= घुमाउरो रहस्यमय प्रश्न।